

מחדל ושמו ישראל קניג

חושב שיש אנושיות והומאניות בכמה חוגים ציוניים, והצעה הזאת היא התנכרות לכל האלמנטים החיוביים בתנועה הציונית.

ישראל קניג הוא מחדל לאומי, ואני יודע שישנם הרבה "קניגים" בתוך ישראל. אבל העובדה שקניג זוכה בשיבתו של שר-הפנים - ראש המפד"ל - אשר "קנה" יותר מ-10,000 קולות של ערבים-ישראלים דרך מתן הטבות ומענקים, אומרת דרשני.

קניג מדבר בשפה החדשה של המוסד והמימסד הישראלי. יש דור חדש של מנהיגות ישראלית, אשר עדיין מתהלך חזר ריגשיהעליונות של אנטבה, ואשר חושב שישראל היא "איבר אלס" - ושמותר לשיכבה זו לסרס, לדפוק ולסדר את הערבים הישראלים. מי מונע מהיהודים להתיישב בגליל ולהוליד ילדים? אני חושב שהערבים הם יותר פיקחים. הם לא מאמינים באמצעי-מניעה, ולכן יש להם הרבה ילדים. ואם המוסד לביטוח-לאומי מעודד ריבוי טיבעי, מדוע שלא יתנפלו על סוס התמיכה הממלכתית חבריו של קניג, המתחסדים והמשמיעים של ערביי ישראל והגליל?

אני, כערבי, מאמין כי אלוהים שולח הפרנסה לכל ילד או ילדה עם היוולדם, ואין אני חסיד תיכנון המישפחה בצורה קיצונית כפי שמאמינים בו תושבי הגליל היהודים. אם יהודי הגליל ישליכו יתבסס על גידול באוכלוסיה, הם יצליחו. אבל השיגעון למותרות ולחינוגה של חיי-שעשועים ומסעות לחו"ל, הורס את רעיון גידול המישפחות היהודיות בגליל, בתל-אביב, בחיפה, בירושלים ובקריית-שמונה.

שפת "העליה" של ישראל קניג היא שפה אומללה, ובגלל המחדל שבמינוי אנשים כמוהו, אנו נחיה עדים לעוד השתוללויות ציבוריות של מטורפים ושל אנשים רציניים כאחד.

למען ישראל ושלוש האזוור, תנו לקניג ללכת, ותנו לחסידיו ללכת לעבוד בשדות. מסע-ההרעלה חייב לבוא אל סיומו. אני מקווה שקניג יהיה אחרון הפרקים במחדל הנרקם ביחסים הערביים-עירביים בישראל.

עבד אל-סלאם יוסף מצראווה, טיבה

שאתרים (ראה מילון ערבי). מה בדבר תואר צנוע, נקי, יפה ולא-כליכך מפואר, שאולי לשם שינוי לא יהיה נושא לאלבומים: בני-אדם?

הדרה פרקס (מור), שמוקהולם, שוודיה

הבאות. בגלל זה הוא נתון עכשיו לסם ההסתה נגד תושבי הגליל הערביים. הוא מציע, "פיתרון סופי", ואנחנו יודעים מי הם אבירי הפיתרון הסופי הארכי-פושעים אייכמן והיטלר ופורסטר וכו'... הפיתרון הסופי של קניג, שאותו הוא הביא במיס' מך שלו, כולל עצינת אמה-טבע ונישולה מתפקידה היסודי של שכיבת ערבי עם אשתו בגליל, כדי שיוולד להם ילד או ילדה. בארצות-הברית קראו לזה חיסול גזעים - ג'נוסייד - וכאן, בארץ, סירוס ועיקור של ערביי הגליל בשיטות תרבותיות... שצירה-המחשבה שלהן סובב על גלגל ההסתה נון-סטופ.

עוד לא גמרנו לנשום הרעל ודו-תחמוצת הפחמן אשר נטע באווירה בארץ העיתונאי אליהו עמיקס, שדרש בכל תוקף שיהרסו לערבים הישראלים ולתושבי השטחים את בתים בגלל שבנו ללא-ירושון.

מעולם לא הביאו, במשך 28 שנים, למישכן הכנסת של ישראל עיתונאי ישראלי, אשר מאמרי-השיטנה שלו שימשו כחומר עובדתי לשיבות ועדת-הפנים של הכנסת, ורק אליהו עמיקס, אביר חילופי-האוכלוסין, זכה למין "כבוד" מיוחד כזה. לכהרוג, ביודעין, שישה ערבים-ישראלים ביום-האדמה, לא היתה ולא נראה כל ועדה או ישיבה מיוחדת, על-מנת לחקור מי נתן את הפקודה לרצוח... אבל עיתונאי, אביר ישראל הגדולה, כמו עמיקס, מגיע בסם השפעתו הקטלנית לחוגי חברי הכנסת ויושבי-ראש ועדות של הכנסת, ומטיל את האמה ופחד על חברי-הכנסת שהשתתפו באותה ישיבה, ומבקש לשים קץ למסע ההתנחלות הערבית. ואיפה? בשטח הערבי בישראל!

ישראל קניג, במחדליו, מנע כסף מרשויות מקומיות ערביות בגליל. הוא עיכב תקציבים, מחק כמה-יכמה סעיפי-תקציבים, ופוצץ לנבחר העם הערבי היושב בישראל את כל התוכניות לפיתוח הכפרים הערביים. עתה הוא בא להציע ולהמליץ מתן גושפנקה ריש-מית למדיניות של אפארטהייד בישראל. לא חשוב אם ראש-הממשלה מצהיר שהמיסמך איננו משנה דבר, ולא איכפת לי אם שרי-הדתות אומר שהמיסמך לא שווה את הנייר שהוא נכתב עליו. החשוב מכל הוא יצירת האווירה המורעלת על חשדות הדדיים בין תושבי ישראל היהודים והערבים.

מה שמעיק על המחשבה הבריאה, הוא ריגשי-העליונות אשר מנהיגי וראשי המימסד הישראלי עוטי-פנים עצמם בהם. באים אלינו באיצטלה של כבשים, מפני שהם זקוקים לקולותינו בבחירות, ואחרי הבחירות הם מוכנים לדפוק אותנו כמו שדפקו את השחורים בארץ.

מה עוד רוצה קניג מאיתנו? שנסגור לרעיון הציוני, ולא נתגאה בעובדה שאנחנו בני האומה הערבית ושנאנחנו הערובה היחידה - ולא הפאנטימים או הטילים - שישראל תתקבל במיזרח-התיכון על-ידי העולם הערבי.

ההמלצות בדו"ח קניג הן התקפה קטלנית על מגילת-העצמאות של ישראל, ואין בהמלצות אלה שום דבר שאי-אפשר לכנותו גזענות ושובניזם. ההתנכרות למגילת-העצמאות היא התנכרות לכל החללים היחודיים ששפכו דם יקר במערכות תקומת ישראל. ישראל קניג יורק, פשוטי-כחשמעו, על ספרי-הזיכרונות של חללי לים אלה.

הוא מבקש להפסיק מתן סיוע למישפחות מרובות-ילדים במיזר הערבי, וממליץ להעביר כספים אלה ליהודים על-מנת להגשים את הרעיון הציוני. אני

ביחסים הערביים-עירביים בארץ, יש סחבת והס-תאבות. מדי יום ביומו מתגלות תופעות ניוון וחוסר-מעש, לגבי עניית היחסים הערביים-עירביים במדינה המשותפת לשני העמים השמיים, שהקב"ה כפה עליהם לחיות בצוותא.

תופעות-הלוואי שצועדות עם כניסה-מכרזת ביח-סים הנרקמים בתוך האיזור המוכנה, "הקו הירוק", הן תופעות הרסניות והרות-סכנה. המימסד הישראלי התעורר מתרדמה של 28 שנים ביום ה-30 במארס 1976, כשערביי המשולש, הנגב והגליל שבתו ותבעו - בצדק - לשים קץ למסע הרדיפות שעמד להתבצע, תחת המיטרייה של פיתוח וייחוד הגליל. השביתה הכללית של יום-האדמה קיעקה את השלווה הנפשית של ממשלת ישראל - על כל מפלגותיה - וההדים של שביתה היסטורית זו הגיעו אל כל קצוות תבל.

העסקנצ'יקים הערביים התעוררו בתדהמה, שעברה את תדהמת רעידת אוקטובר 1973, כשראו שערביי ישראל לעולם לא ירשו למינהל-מקרקעי-ישראל לנשל אותם מאדמותיהם, ולהפוך אותם מבעלי-אדמות לש-כירים אצל "ראיסים" ערביים או עירביים. הקציר של אותו יום-אדמה היה: שישה הרוגים ערביים - תושבי המשולש והגליל, ולא מתושבי הגדה המערבית או רצועת-עזה הנחשבים, מבחינה מעשית, תושבים בשט-חיים כבושים אשר גורלם עומד להיחרץ בחלוות דיי-לומטים גבוהים באו"ם, ובדרכי המימסד של מעצמות-העל - ארצות-הברית וברית-המועצות.

אותו יום גורלי בתולדות העם הפלסטיני היושב בישראל משנת 1948, והנחשב כאזרחי ישראל הערביים, שינה את קרה-המחשבה של המוסדות הישראליים - היהודיים - וגם שינה בצורה דרמטית את אופקי-המחשבה אצל הערבים הישראליים. יום-האדמה איחד את הערבים בישראל, בניגוד לרצונם של ראשי השלטון הישראלי במיזר הערבי, בדיוק כפי ששינו תוצאות הבחירות בגדה המערבית את מהלך העניינים אצל תושבי השטחים הכבושים.

מפני שההפתעות לא היו נעימות, חשו איצטגוניי המיזר הערבי-ישראלי והתחילו לבחוש בקדירת "חפשו את הפיתרון"... ובגלל זה שבמשך 28 שנים נחשבו ערביי ישראל כאין-יכאפס, כמו אבן שמאסו בה הבונים הפיתרון לא בא וכנראה לא יבוא, מפני שיש וקיים בארץ מוסד ממלכתי-ממשלתי אשר מתפקידו להשחות את הגשמת הפיתרונות.

ישראל קניג, הממונה על מחוזה-צמון מטעם מי-שר-הפנים, הוא חלק ממחדל ממלכתי-משלתי זה. קניג זה, שהמליץ בדיווח-השבון שלו, אשר קראו לו "מיסמך קניג", הציע והמליץ בפני ממשלת ישראל להעתיק מאינן סמית ומד"ר פורסטר את מדיניות האפליה הגזעית - האפארטהייד - ולהגשים אותה ברחה הגליל, כמתיחה, וכלה בכפרי המשולש ובשיטחי הבדווים בנגב.

מי זה ישראל קניג, ומה הוא רוצה מחיי הערבים בגליל ובשאר? קניג זה, הידוע לשימצה על-ידי כל ראש-מועצה מקומית בגליל, ואפילו במשולש, ידוע בכך שהוא שר-ביניסטי, שונא קידמה ופיתוח הכפר הערבי. כואב לקניג זה שיש ריבוי טיבעי, אצל ערביי הגליל, ובגלל זה הוא מפחד שמיספרם של "עבד אל-סאלם" ו"מור-חמד" ו"אחמד" ו"מיכאל" ו"מרס" בכפרי הגליל הולך להיות 51% מכלל תושבי הגליל בתוך השנתיים

פייטרים או בני-אדם?

ברצוני להתייחס למאמרו של אורי אבנרי, "לא אתרום!" ("העולם הזה" 2030), שהגיע לידי באיחור של חודשיים.

ובכן, יש לי עבור מר אבנרי גולות-ארגעה קטנה. אולי בישראל יש עוד צורך להזהיר את האזרחים לכל יתרמו לקרן-צה"ל. לא כן מחוצה לה. פיתגם לא-חדש אומר: "ניתן לרמות כמה אנשים למשך כמה זמן, אך לא את כולם כל הזמן".

ובכן, ה"כמה זמן" חלף. רומינו, אך לא עוד. בשנות שהותי בארצות-הברית, כעובדת ממשלתי-הביטחון שם, כתיירת או כתושבת ארעית, נוכחתי כי השם "קרן צה"ל" מעלה חיוך ממורי יודע-כל על פניהם של הישראלים.

כשמתרשקים מהממת ארץ-הבית, מתחזקות אומנם עבודתם הלאומיות, ומתארכות בגמישות עד למקום שבו נמצאים כחוט-טבור שלא נותק. יחד עם זאת נקעים מנוסים וקשוחים, וקל לעמוד בפני מיכתבי-הקונסוליה הישראלית המקומית. בנוסח הצי-מוסתר, האומרים: אם אינך מקריב את חייך הקרב את כספך, ואם אפשר - בבקשה, את שניהם.

שמעתי גם את עצמי וגם את ידידי, מנסים לומר ליחודים אמריקאים וזינים, כי די ברצונם הטוב... איננו יכולים לכבד את כביסתנו המלוכלכת בפני מערי-יצם מבחון, שהרי אנו רוצים בעליה מארצות-הרווחה. הבה נקווה כי הכסף הנתרם עדיין, לפסיק (איך?) להפוך מוס-שוקולד שאוכלים שירי-ממשלה בארצות-

צהריים יקרות מדי, שהכיסוי הכספי להן נועד, למע-שה, לרכוש עוד טיל ועוד פצצה לצה"ל.

ועל הנושא השני שנדון בכתב: שהישראלים יסגלו לעצמם יחס רצינואלי? באמת, מר אבנרי, אל תדרוש כל-כך הרבה. תעודת-בגרות, תארים אקדמאיים או דרגת גמר של בית-הספר לפיקוד-ולמטה, אינם אומרים ולא-כלום על אלה שעדיין אינם מצויידים בתעודת-בגרות נפשית.

ומי, אם לא בני-אדם שאינם בשלים, שונאים באותה דבקות שאוהבים הם? כעובדי-אלילים פשוטים הם מנתצים את זה שקודם סגדו לו.

האם מישוה עוד זוכר בכלל את האליל האחרון, שהצורה שבה גמר את חייו לאחר מילחמת יום-הכיפורים מזכירה בזיוק את הצורה שבה חיסלו קצי-נים גבוהים במצרים אחרי מילחמת 1967, או כפי שמתו "מיתה הטובה" מאה קצינים בקרמלין?

מה ההבדל אם רוצחים את הגוף או הנפש, שהגוף קמל בעיקבותיה?

האל העליון יכול היה לזכור חסד נעורים, ולסלוח לערבי-ב שחטא, אבל לא העם הזה למי שמינה לו לאל. מכשאלה אפשר לצפות ליחס רצינואלי? במקום לעשות מאדם אל ולהורסו לאחר-מכן, שיע-מידו פסל ויקראו לו רב-אלוף אורקול מדלפי, ישאלוהו אם לצאת למילחמה, והיה אם ינצחו - ישברוהו לרסיסים.

ברחבי תבל אנו יודעים מכבר כפייטרים, גנגסטרים,